

Skade Monke

A Zsarnok
feltámadása

1. fejezet

Egyesek olyan naivak, hogy már nevetséges. Elhiszik, hogy van hatalmuk, és irányíthatnak embereket. Nos, lehet, hogy vannak páran, akiknek mindez sikerül, és befolyásolhatnak másokat. De hány személyt is pontosan? Kettőt? Tízet? Nemet vető számokat. Milliókat? Már valami, de még mindig nem a legjobb. Telhetetlen volnék? Nem, nem érzem magamat annak. De, ha már valaki csinál valamit, akkor adjon bele apait, anyait.

Nem is érted miről beszélek? Nem baj, előbb utóbb megnyílik számomra az elméd. És akkor megérted azt, amit el akarok mesélni neked. Hiszen te is az enyém vagy.

2. fejezet

(*Kai*)

A Földön töltött harminc évem mondhatni jelentéktelen volt. Teljesen hétköznapi életet éltem. Jártam iskolába, néha dolgoztam is, de ez nem mindig jött össze. Nem hagytam nyomot semmiféle képen. Nem törekedtem arra, hogy tehetségemnek hangot adjak, nem volt szándékom maradandót alkotni. Néha lejegyeztem egy-egy verset, leírtam azokat a gondolatokat, amik az agyamban motoszkáltak, de ahogy végigfutottam a sorokat, úgy éreztem, jobb, ha erre soha, senki, még csak véletlenül sem bukkan rá. Így elégettem a papírokat, néztem, ahogy a lángok megeszik a remekműveimet. Nem volt ez máshogyan a festményeimmel sem. Órákat, napokat, sőt, heteket vagy akár hónapokat is eltöltöttem azzal, hogy megörökítsek egy képet. Soha nem azt örökítettem meg, ami előttem volt, vagy amit ember láthat. Létezett egy hely, amit magam előtt láttam, azt örökítettem meg különféle formákban. De soha nem mutattam meg ezeket senkinek, egész egyszerűen ezeket is porig égettem.

Amolyan magányos farkas típusban éltem harminc évet. Nem különösebben voltak barátaim, családom sem, mégsem éreztem volna, hogy hiányozna. Már egészen korán érezni kezdtem, hogy nem tartozom közéjük. Mindig kívülállónak éreztem magamat. Nem értettem azokat a dolgokat, melyek a világban történtek. Egész egyszerűen félelmetesek voltak, és tudni sem akartam róla. Elrejtettem az, hogy körülnéztem.

Mégis eljött az idő, amikor úgy éreztem, hogy ennek véget kell vetni. Nem egyik napról a másikra határoztam el. Évekig érlelődött bennem, hogy valamit tennem kéne, de tudtam, hogy egyedül kevés vagyok. Így vártam. A türelem rózsát terem. Aztán jött egy ember, akit igencsak érdekesnek találtam. Gyűlöltem. Mégis követtem mozzanatait, noha csak csendben. Évekig figyeltem a lépéseit, és a nélkül ismertem meg őt, hogy az illető akár a létezéséről is tudott volna. Láttam rajta, hogy tud valamit. Láttam rajta, hogy befolyásolja a tömeget, éreztem, hogy vele tudok kezdeni valamit. Ahogy ő irányított másokat úgy akartam én is irányítani őt. Szolgámnak és egyben partneremnek akartam abban, hogy megbüntessem az emberiséget. Ám más napokon hideg zuhanyként ért, ha ilyenre mertem gondolni, hiszen, ha elég tisztán láttam, tudtam, hogy nem ez az én természetem. Megrettentem, undorodtam magamtól, mégsem tudtam mit kezdeni a motoszkáló érzéssel. Azonban a másik énem győzött, amelyik azt súgta, hogy szükségem van rá. Tudtam, hogy meg tudom győzni, így hosszú napok gondolkodása után, mikor elérkezettnek éreztem az időt, felkerestem őt. Tudtam már hol tartózkodik, mely helyeken szokott megszállni, hol mennyi időt tölt, és tudtam ezen épületeknek a pontos tervrajzát. Ismertem a napirendjét, tudtam ki ő. Így azt is tudtam, mikor lesz a megfelelő pillanat arra, hogy beszélgessek vele.

1935 tavaszán történt, a dátumra már nem emlékszem pontosan. Talán április lehetett még, de az is lehet, hogy május. Bár nem hinném, hogy ez lényeges lenne. Egy történelem tudósnak biztos, de én, aki megértem, cseppet sem számít már. Megtörtént és kész, a mikor már nem számít.

Nem nőttem nagyra, kicsi vagyok és vékony, így könnyedén besurrantam a házba – igaz, az ablakon keresztül. Tudtam melyik az a szoba, ahová be fog az este folyamán térni, még hozzá egyedül. Nem, nem az otthonába törtem be, arra nem voltam kíváncsi. Egyszerűen csak néha itt időzött. Gyorsan, és könnyedén jutottam fel az emeletre, és nyitottam ki az

ablakot. A szoba szép tágas volt, erre emlékszem, rengeteg könyvvel. Így amíg a beszélgető partnerem meg nem érkezett azzal töltöttem az időt, hogy olvastam. Jobban mondvá le-le szedegtettem a polcról a könyveket és elolvastam a címeiket, vagy esetleg az első mondatokat.

Nem tudom, mennyi időt tölthettem ott, de nem lepődtem meg, mikor nyílt az ajtó, és belépett Ő. Nem is vett észre rögtön. Komótosan bezárta maga mögött az ajtót. Egy polc miatt még mindig takarásban voltam. Leült egy kényelmes karosszékre és fújtatott. Mennyire elfáradhatott. Bár igazából nem érdekelt a lelki állapota vagy az egészsége. Előléptem, hogy ő is láthasson.

– Végre találkozunk – néztem rá. – Régóta várom már ezt a pillanatot – éreztem, hogy egy részem komolyan gondolja, a másik azonban rögtön itt hagyta volna.

– Hogy kerülsz ide? – ugrott fel, és nézett farkasszemet velem. Nem ijedt meg a behatolótól, egyedül a meglepettséget tudtam leolvasni az arcáról, amit elég gyorsan felváltott a düh, hogy megzavartam a magánéletét.

– Na, ne legyen már ilyen ideges – kértem. – Kai Shark vagyok – nyújtottam neki kezét. – Önnek nem is kell bemutatkoznia, Führer úr, hisz itt mindenki ismeri.

Nem fogadta el a kezemet. Vállat vontam és leengedtem. Nem sértődtem meg, nem számítottam jobb fogadtatásra, elvégre én sem reagáltam volna jobban. Ekkorra a nyugtalan énem már beletörődött abba, hogy itt vagyok, és kezdtem élvezni.

Mikor láttam, hogy meg akar fordulni, és ki akar menni a szobából erősen megragadtam és visszaültettem a kényelmes kis foteljébe.

– Ezt hogy? – nézett rám döbbenet. A dühe most tovaszállt, de továbbra sem félt tőlem. Mi oka is lett volna? Hamarabb nevetett volna ki, de az messze állt a természetétől. Újra elfogott az undor, ahogy hozzáértem, de az érzés ahogy jött, úgy ment.